

XIII. Dilemata osudu

Merin zašla za roh a vypustila led do plic. Skrz sevřené čelisti jí unikl bolestný sten. Cítila, že tohle nedokáže dělat donekonečna. V mysli se jí objevila předtucha, vlastní všem divokým tvorům. Jestli nepřestane, zaplatí za to nejvyšší daň a Jabela to zlomí. Existovalo jediné řešení, jak všechno vyřešit - a přežít. Jabel se nesmí krotit. Nesmí tlumit svůj plamen, vždyť v jeho přítomnosti vydržela i bez potlačení jich samých.

Ohlédla se, jestli za ní nejde. Nedokázala by se mu v tomhle stavu postavit. Přidala do kroku a zamířila za Zibrou zjistit, kam ji vlastně přiřadila. Modlila se, aby s ní nebyl Valkas. Poznal by, co dělá, aby mohla být s Jabelem.

V hlavních prostorech Hnízda zpomalila. Bude muset k řece, do chladu dočerpát síly. Těžce oddechovala a snažila se zklidnit vlastní bušící srdce.

Zibra odpočívala po příjemných chvílích, které strávila s Jireou. Ten teď odběhl jim sehnat něco k snědku. *Hmm, budu muset přesně určit křídlo na obstarávání potravy. Nedovolím jim si lovit, jak chtějí. Nějaké ty zásoby se budou hodit.*

Zibra zívla a protáhla se. Ucítila Merin a Jabela? Zarazila se. *Co to má znamenat?*

Do její jeskyně vešla podivně roztřesená Merin. Jabela ale neviděla, i když ho cítila. Zkoumavě si ji prohlížela a začínalo jí docházet, co to znamená. Začínala se zlobit.

Když se před ní Merin postavila, vystartovala na ni a překvapila ji. Zibra ji povalila na zem a stoupla si autoritativně nad ni.

“Co jsi to sakra udělala?!”

Merin se přikrčila v podřízené pozici. Neodpovídala, jen přemýšlela, jak mohla ta ohnivá dračice poznat, co Merin udělala. Zibra musela hodně zuřit, protože skrz šupiny cítila rostoucí žár. Víc instinktivně, než vědomě se znovu stáhla. Tohle řešení bylo najednou to nejsnadnější, co mohla udělat, aby její hněv zvládla. Nedokázala však potlačit zasténání. Do očí jí vyhrkly slzy, které se nezměnily v led.

“Přestaň!” nařídila Zibra a zvýšila svůj žár. Nepatřila sice k nejohnivějším drakům, ale věděla, co musí udělat. Na oslabenou Merin to stačilo. “Jestli to nepustíš, zabije tě to,” řekla přísně. “Ale nechci ti ublížit. Uleví se ti, když to necháš plynout a o mě se neboj. Zvládnou to,” pronesla přívětivěji.

“Prosím, neříkej mu to. Prosím,” zašeptala zoufale a tušila, že Zibra všechno ví. Jako by ta dračice viděla na dno Merininy duše. Pomalu pouštěla led zpátky a třásla se po celém těle. Poplašeně se ohlédla, zda ji její nepřiznaný druh vidí. Cítila jeho

přítomnost až do morku kostí, jen nedokázala určit, jak daleko je. A kde vlastně.

“Proč mu to neřekneš? Určitě by to chtěl vědět. Sakra. Zdála ses mi rozumná. Proč zrovna Jabel? A nevěřím, že je tak slabý, abys tohle musela dělat.”

Zibra ji obešla, podívala se z jeskyně. Kývla na Jireu aby tam nikoho nepouštěl a obrátila se zase k Merin.

“Pověz mi víc. Spala jsi s ním v jedné jeskyni. To vím. Cítím ho z tebe a mám podezření, že to zašlo dál že?” Čekala podvědomě kladnou odpověď.

“Proč zrovna Jirea?” odpověděla Merin otázkou. “Bylo to... Zdálo se to jako dobrý nápad, jako nejlepší řešení v ten okamžik. Víím, že bych ho vydržela, ale...” nedořekla.

Zibra si povzdechla. “Holka hloupá. Ještě jsi před tím nebyla s nikým, co? A on taky ne. Poznám ten typ, který čeká na tu pravou a do ničeho se jinak nehrne.”

Popošla kousek dál do své jeskyně a zadívala se na krápníky na stropě. Vypadala, že přemýšlí

“Nechci vám v tom bránit, Merin, ale jestli to ovlivní vaše schopnosti, budu to muset zatrhnout. Proto bys mu měla říct, co cítíš, a on se podle toho zařídí. Jinak vás to možná zabije. Potřebuju tu mít každého. Stařešina nás vybral, protože se na to hodíme, ne jenom z rozmaru.” Otočila se na ni. “Tipuji, že protože to bylo poprvé, tak to nevydržel, že?”

Merin zavrtěla hlavou a schoulila se do klubíčka. Sevřela si instinktivně břicho, protože tušila, na co Zibra naráží.

“To bude problém. Nechci ti bránit někde naklást. Jen si myslím, že jste to uspěli. Zvlášť pro vaše podstaty. Holka nešťastná. Nemohli jste si to nechat až na slunovrat? Teď to jen vyvolá zlou krev. Jestli opravdu nakladeš, bude to problém. Musíme to případně utajit. Nejlépe přede všemi. I já, pokud mu to opravdu nechceš říct. Ještě je brzo na to, aby se nám tu proháněla mláďata, Merin. Na to jsi měla myslet. Pokud se sama rozhodneš vejce zničit, máš moji podporu. Je to kruté, ale také nejlepší volba pro letku.”

Postřehla Merinin pohled a dodala: “Bránit ti nebudu, ať se rozhodneš jakkoli.”

“Musím... Musím k řece, do chladu. Já...” vstala a začala před Zibrou couvat. Měla pravdu. Jedna její část s ní souhlasila, že by to měla vyřešit s Jabelem. Ta druhá namítala, že pokud to udělá, že pokud mu řekne, co cítí a co je třeba udělat, ublíží mu. Nutkání skrýt se před vším u Jabela bylo silné, ale zároveň to nechtěla.

“Vezmu si noční hlídku, ano? Do.. do té doby se pokusím nabrat dost sil.

Nebudu... letku zpomalovat.”

“Žádná řeka, Merin. Hezky půjdeš za Valkasem do jeho jeskyně a prospíš se tam. Když se na něco bude ptát, pošli ho za mnou a já mu to vysvětlím. Přes noc jsi letěla na nějakou pochůzku, kterou jsem ti zadala, dobře?”

Zibra měla autoritu v očích. Do doby, než se ukáže, jestli vážně snese vejce, se pokusí vše ututlat. Jestli se to doví Fernero, určitě by to použil proti ní. A Mefisto? Ten by udělal, co je správné, a toho se děsila.

Ne, Valkase ne. On... Nemohla se Zibre vzpírat. Nitro jí hořelo hrůzou z ostatních, pokud by se to vážně naplnilo a ona snesla. Nepřežila by nejen snůška, ale i ona. Ohrozila letku a oni by na to měli právo.

“Kdy... Kdy mám za tebou znovu přijít?”

“Večer. Znáš způsob, jak zjistit, jestli sneseš nebo ne. Musím se jen připravit.”

Pokynula jí, že může odejít. “A jestli přivedeš s sebou Jabela, je jen na tobě. Nechci mu to říct, ale vím, že by to měl vědět, Merin. Rozhodnutí tedy nechám na tobě.”

Merin od Zibry doslova utekla. Nechtěla poslechnout. Nechtěla jít za Valkasem, aby měl další příležitost jí vyčítat její pošetilost, jenže jiná možnost neexistovala. Moc dobře si to uvědomovala.

Náhle jí něco napadlo. Bylo to šílené, ale možná by to bylo řešení, jak nemuset zůstat ve Valkasově přítomnosti déle, než je nezbytně nutné. Zatoužila, aby jí Valkas nespílal, jen ji... konejšil jako dračí matka své mladé. Ale to nebylo v povaze samců.

Prohledávala Hnízdo, dokud ji nenašla.

“Mikel?” zašeptala tiše a váhavě. Přikrčila se před menší dračicí v návalu dalšího strachu.

Mikel byla nesvá. Sledovala zpovzdálí Varia, který se o něčem barvitě bavil s Belsevanem. Když ji Merin překvapila zezadu a ještě to, jak vypadala, málem vykřikla.

“Stalo se mu něco?!”

Merin zavrtěla hlavou. “Nevím, jestli to je v tvé moci, ale... Potřebuji tvou pomoc. Můžeme si promluvit někde... v soukromí?”

Mikel se zadívala na Varia a protože vypadal, že se jen tak nepřestane bavit, přikývla.

“Proletíme se?”

Merin přikývla. Zadoufala, že let ještě zvládne. Cítila se slabá.

“Ne,” odpověděla po chvíli. Svíralo se to v ní a nejen strachem. “Nebyl... by to dobrý nápad. Možná... bude stačit zajít jen za roh.”

Mikel se zamračila. Merin vypadala unaveněji než před tím. Přikývla a zašla s ní za roh.

“Tak co se děje. Už jsi s ním mluvila o Variovi?” S jistou nadějí se zeptala, i když tušila, že na to je brzo.

Merin místo odpovědi natáhla k Mikel tlapu v němé výzvě a dovolila, aby se jí v očích zrcadlila veškerá bolest, kterou cítila. “Asi... jsem...” nedopověděla. “Nevím... jaké škody napáchalo, co jsem kvůli Jabelovi udělala. Nejspíš s tím nic nezmůžeš, ale musela jsem to zkusit.”

Mikel se jí dotkla a projela jí zlá předtucha. “Nesmíš to nadále dělat. Zničilo by ti to plíce. I když si ledová, přestala bys to ovládat a zmrazila sebe sama.”

Mikel měla obavy a přitom se i trochu radovala. Bylo to zvrácené, ale šance. že Merin zmizí a bratr bude zase jen její, ji lákalo mnohem víc, než si chtěla přiznat.

“Merin. Ty jsi březí? Naznačuješ, že jsi březí?!” zeptala se s obavou v hlase. Teprve teď jí došlo, co říkala na začátku.

“Já... nevím. Zibra řekla, že to zjistí přesněji. Ale... Necháš si to jen pro sebe? Jabelovi... to řeknu sama a ostatní... Nesmí to vědět. Možná, že zničím snůšku dřív než oni, ale... Ještě nevím. Prosím, neříkej to. Prosím.”

Mikel přikývla. A temně se zasmála ve své mysli. “Neřeknu nic. Ostatním snad ne. Možná mi to uklouzne, ale víš jak. Jsem sama a nemám nikoho, kdo by mě hlídal” Ledabyle se otočila a zavětrila směrem, kde bylo slyšet hovor dvou draků.

Pochopila, co jí tím dračice chtěla říct. Zavřela oči a dlouze, beznadějně si povzdechla. Zajde za Jabelem nejlépe hned, aby se po ní nesháněl, až bude na “pochůzce.”

Našla ho po chvíli hledání. Zastavila se kus od něj a pozorovala milovaného s láskou v očích.

Jabel se vracel od Zibry. Vyptávala se ho na divné otázky. “Jak se cítíš? Jak jsi spal? Nejsi nějak unavený?” Byl z toho zmatený a těšil se, až něco zakousne.

Pocítil její vůni. Vycházela z místa za ním. Vášnivě nasál vzduch. Otočil se na ni a usmál se. Stála tam dračice jeho srdce. Jediná, která si mohla říct o modré z nebe a on by jí ho přinesl. Rozhlédl se a když se k ní vydal, instinktivně potlačil plamen. A byl zaskočen jejím chladem. Něco se změnilo a nevěděl co. Zastavil se kousek od ní a čekal.

Přiblížila se k němu a otřela se o jeho tvář. “Nepotlačuj se, prosím,” zašeptala a dál se k němu lísala, aby zahнала beznaděj v srdci. “Prosím, hoř se. Já... Potřebuji, abys hořel, protože...” Skrz sevřené zuby jí unikl vzlyk. Dolehlo na ni všechno z předchozích hodin.

Nemohl se na ni dívat jak je zubožená a poslechl ji. Chtěl hned ucuknout plamenem ale zjistil že ve skutečnosti vypadala jako by se jí ulevilo.

“Jsi v pořádku? Něco se stalo. Já...” Objal ji a čekal, co bude dál.

Místo, aby přikývla, zavrtí hlavou. “Nechtěla jsem ti to říkat, ale...” Musel to vědět. Uvědomila si, kolik nedůvěry by to mezi ně zasel, pokud by mu lhala. Navíc... Poznal by to. Zjistil by si pravdu sám, pokud by skutečně chtěl.

“Mluvila jsem s Mikel. Pokud bych se potlačovala dál, přestala bych to ovládat a zmrzla bych. A navíc...” zaváhala. Bojácně se roztrásla. Věděla, že to Jabel cítí, ale nedokázala to ovládnout. “Asi jsem... březí,” unikl jí tichý vzlyk.

Jabel to tušil. Instinkt mu to říkal už dřív. Tehdy u řeky se neovládl a tohle bylo jediné možné řešení. Přesto ze sebe jen vykoktal: “Ale... jak?” *Idiote, vždyť to víš.* “Promiň mi, miláčku.” Nevěděl, proč ji tak teď nazval, ale hodlal převzít veškerou zodpovědnost.

“Je to moje chyba. Kdybych tě u té řeky nechal být, nemusela bys teď trpět a... a nebyla bys v tak špatné situaci. Je mi to tak líto.” Položil svou hlavu na její krk a vzlykl. “Zkazil jsem ti život.”

“Nelituji jediné chvíle s tebou. Jen mám strach, aby to snůška přežila. Zibra to chce všechno utajit, ale nevím, jak dlouho se jí to podaří. Já... pokud nebudu mít na výběr, budu muset vejce zničit,” zašeptala tiše a konejšivě se o Jabela otírala. Koho vlastně utěšuje? Jeho nebo sebe?

“Podpořím tě, ať se rozhodneš jakkoli. Nebudu tě do ničeho nutit. Budu stát při tobě v dobrém i zlém. Pro bolest i rozkoš. Jako druh, kterým ještě nejsem, ale víc, než jakým kdy kdokoliv ti bude. Merin, já přísahám na svá křídla, že tě neopustím. Půjdu s tebou do pekel i na dno moří. Žádná hora nebude tak vysoká jako má láska k tobě. Jsi

moje a nikdo nemá právo se tě dotknout, pokud k tomu nedám svolení. I kdyby stařešina prahl po tvém těle a duši, roztrhám ho. Proto se neboj a dělej, co uznáš za vhodné. Vyrvi mi maso a sněž.¹

S každým dalším slovem jí tekly slzy po tváři víc a víc. Na zem zvonivě dopadaly ledové krůpěje. Nadechla se, aby složila na svá křídla podobnou přísahu. Dokázala jen sotva slyšitelně zašeptat: “Já tě budu jíst.”² Její duše mu už dávno patřila. Ta slova se jí podivně zasekávala v hrdle. Uchvátila jeho rty a vložila do polibku celou svou duši.

“Pokusím se je ochránit,” zašeptala, když se od Jabela odtrhla. “Ale... Když nebudu mít na výběr...” nedopověděla roztřeseně. Děsila ji myšlenka, že by měla svá vejce zničit. Pohled do Jabelových očí jí však dodával tolik odvahy, že to udělá, pokud ji zaženou do kouta.

“Musím do Valkasovy jeskyně. Zibra mě tam poslala, abych se tam zotavila, a řekla, že oficiálně budu na pochůzce. Já... Přísahal na svá křídla, že mě udělá šťastnou. Mám strach, že to udělá za každou cenu.”

Pouze pronesl: “Půjdu s tebou.” Nečekal, jestli začne odporovat a přísně se na ni podíval. “Nebudeme utíkat. Nesnesu pomýšlení, že tě bude konejšit místo mě.” Jabel věděl, že Valkas o Merin nesmýšlí zrovna tímto směrem co on, ale i tak žárlil. A hodlal to tomu staršímu draku klidně dokázat svými zuby a drápy.

Neodporovala mu. Možná to tak bylo nejlepší, že se mu postaví oba dva, aby všichni tři věděli, na čem vlastně jsou. Napůl zadoufala, že jí na krku nejsou vidět stopy po Fernerových zubech, ale pokud si Zibra ničeho nevšimla, pak bude možná všechno v pořádku.

Vedla Jabela do Valkasova hnízda a s každým dalším krokem se k němu tiskla těsněji a těsněji ve snaze nabrat víc odvahy. Nebála se o sebe, ale o Jabela. Valkas byl... silný. Na jejího milého snad až příliš.

Cestou je vidělo mnoho draků. Neferien, Bluepeace. Všichni. Nic neskrývali a šli za jediným drakem, ze kterého měl momentálně Jabel strach. Věděl, že nevyhraje, ale musel to zkusit.

Valkas odpočíval po náročné noci. Myslel si, že Merin bude nápomocná, jenže někam zmizela. Od Zibry se sice doslechl, že ji poslala na noční přelet jinam, nevěřil tomu. Tušil něco horšího a jeho obavy se vyplnily ve chvíli, kdy ti dva mladí draci vešli

¹ pojem z jedné staré romance dračích vypravěčů - je to symbol oddanosti draka dračici celým svým tělem

² Je to přijetí jeho přísahy a odpověď, že tak myslí také. Podle starých dračích kodexů je neslušné, aby drak kousl dračici. Není tím však myšleno kousání v boji.

do jeho ložnice.

Ach jak jsi jen mohla, Merin. Maličká. Nic než žár tě nečeká. Rozpustíš se.

“Ty jsi Jabel, že? Nech ji být!” Postavil se a přichystal k útoku. Čekal, že se ten menší drak otočí a začne upalovat. Dříve tak působil. Ten se ale postavil před Merin a výhruzně zavrčel.

“Nenechám ti ji, Valkasi. Stane se mou družkou a ty s tím nic neuděláš, staříku.”

Valkas se dopálil a chystal se k útoku.

Merin se mu postavila do rány. Vložila do toho celou svou sílu a prudce do Jabela vrazila, aby ho vychýlila z Valkasova dosahu. Neskutečně riskovala. Proti rozruženému samci neměla moc šancí a ledová stěna by Valkase nezastavila. Valkas se mohl rozhodnout, že šťastnější bude mrtvá. Uvědomovala si to a zatímco čekala na náraz, proti její vůli na zem dopadly ledové slzy.

Nechci nic, jen štěstí po Jabelově boku. Snad to není tak moc. Dokud mi zůstávají síly, neopustím tě. Jabele, jsi můj dech, rytmus mého srdce, má existence.

Valkas se těsně před její tváří zastavil. Těžce dýchal a ovíval ji svým dechem. “Merin, víš, co to znamená? Jednou se rozpustíš, nebo on zhasne. Není tu žádná naděje, že byste mohli být šťastní. A pomysli na dráčata, která by někdy mohla přijít.” Zarazil se a podíval se na Jabela. “Nedovolil sis ji ještě obšťastnit, že ne, ohniváku?”

“Nech mě, abych se sama rozhodla, co chci,” zavrčela Merin a podívala se na Jabela prosebným pohledem, aby nic neříkal. Ne o dráčatech, která v ní mohla růst.

“Šťastnější bych byla, kdybych se nemusela bát, co za mými zády uděláš, kdybych měla tvou podporu, ne výčitky, kdybych... Co na tom záleží?” odfrkla si a došla k Jabelovi. Opatrně mu pomohla vstát, zatímco dál mluvila k Valkasovi: “Nevěříš mi. Nikdy mě nebudeš poslouchat a chránit před těmi, před kterými skutečně potřebuji.”

Ztichla. Nedokázala se na ledového samce ani podívat. Srdce ji bolelo zklamáním, ale měla to čekat. Ledoví draci... Patřila mezi ně, a přesto jim nerozuměla. Asi byla na ně příliš... ohnivá.

Jabel vystartoval. Jediný podnět v Valkasově hlavě mu dal tolik energie, že Merin povalil na stranu. Pak inkasoval ránu velkou tlapou. Ucítil, jak mu praskla některá žebra. Valkas se opravdu rozhodl Merin zabít. Instinkt mu říkal, že to je jediná šance, jak ji ochránit před utrpením.

Jabel těžce popadal dech. Valkas se rozhodl ohniváče dorazit dřív než se postaví. Chystal se mu dupnout na hlavu a tak mu ji rozdrtit. Postavil se na zadní a hodlal skoncovat s jeho životem. A další bude Merin.

Trvalo zlomek sekundy, než se rozhodla. Led ani plamen proti monstrem jeho velikosti nebudou stačit. Napnula všechny síly, které jí zůstávaly, a rozeběhla se proti Valkasovi. Přikrčila se a využila ledu na podlaze. Svezla se po něm, čímž si dodala trochu na rychlosti. Smekla sebou a pokusila se mířit Valkasovi na nohy, aby proti němu obrátila jeho velikost a hmotnost a převážila ho. I za cenu toho, že dopadne na ni.

Valkas to nečekal a opravdu se převálil. K jejímu štěstí nepadl na ni, ale jen o ni zakopl. Rozvalil se na ledovou podlahu. Jeho jezírko prasklo a on se probořil do studené vody. Jabel do ní sklouzl také, ale hned se v bolestech drápal nahoru. Naštěstí byl na kraji.

Valkas si před nějakou dobu říkal, že musí znova zmrazit celé jezero. Jenže kvůli novým drakům na to neměl čas. Teď to zachránilo oběma menším drakům kůži. Merin se sice také propadla do vody, ale oproti Valkasovi měla dobrou pozici a mohla se vydrápat nahoru bez potíží.

Jabel vyplivl krev. Jak padl do vody, podařilo se mu prokousnout si jazyk. Začal se třást zimou a hrudník ho příšerně bolel. *Minimálně to jsou tři žebra*, pomyslel se a hned dál zrakem hledal Merin. Když ji uviděl, napřímil se a přes veškerou bolest ji naznačil, aby se dali do běhu.

Valkas mezi tím pod vodou čekal. Nehodlal vyplavat. Místo toho čekal. *Jděte už. Já vám nechci už ublížit. Merin... Jděte prosím*, zoufal. Ledová voda mu dovolila si uvědomit jednu věc. Nikdy neměl právo rozhodovat o Merinině životě. Teď ponese následky. Jako ledový drak zklamal. Hlavně sám sebe.

Merin Jabela poslechla a nevěděla, co ji bolí víc - zda Jabelova zranění, nebo zklamání nad Valkasem. A přitom by stačilo tak málo a byla by... Ano, nejspíš by byla šťastná, kdyby Valkas poslouchal. Byla naivní, když v něj věřila tak moc.

Zastavili se až téměř v hlavní síni. "MIKEL!" zařvala z plných plic a v hlase jí vibrovalo zoufalství. Snažila se Jabela podepřít, ale on teď potřeboval oheň. A utišit bolest. Snad byli v bezpečí, aby mohla použít svůj dar.

Hřej, prosím, hřej, šeptala v duchu, zatímco plnou silou svého daru brala Jabelovu bolest do svého těla.

Byl napůl v mrákotách. I když bolest odcházela, nedokázal naplno vnímat, co se děje. Poslední, co si pamatoval, než ztratil vědomí, byla Merin, která se ho snažila udržet vzhůru.

Varius seděl naproti, když ti dva draci vběhli. Chvíli si myslel, že se mu to zdá, ale Jabel opravdu zkolaboval. “Sakra práce,” doletěl bleskově k ním. “Co se mu stalo?” zadíval se na jeho podlitinu na pravém boku. Byl celý studený a začínal chraptět. “Něco ho potrhalo vevnitř,” konstatoval

Varius se k němu nahnul a poslouchal jeho dech. “Myslím, že odchází.”

“MIKEL! Nestůj tady a přiveď svou ženu! Kde je?” Když se Varius nehýbal, vztekle zařvala, až se jí hlas rozléhal Hnízdem. “Nenechávej mě tu,” šeptala zoufale k Jabelovi. “Vydrž, ona přijde.” Tady už její dar nestačil. A nejhorší byly výčitky svědomí, že to ona je vina, jak skončil.

“Mikel nepřijde. Není v hnízdě. Letěla na lov.” V jeho hlase nebyla znát jediná lítost nad Jabelem. Žádné emoce.

“Nemůžu ji najít. Není tu nikdo kromě nás, Valkase a Jirei.”

“Za Valkasem nejdu,” zasyčela vražedně. Kdyby měla dost síly, roztrhala by Valkase na kusy. “Pomoz mi! Prosím! Když už ne pro mě, tak pro Mikel. Copak ti na ní nezáleží? Copak si myslíš, že když ho necháš zemřít, že ti poděkuje?”

Varius se zašklebil. “Kdo myslíš, že ji bude utěšovat? Stojí nám jen v cestě. I kdybych si urval křídla, požehnání mi nedá. Bude lepší, když odejde.” I Merin mohla cítit chlad který vycházel z jeho srdce. A to to byl ohnivý drak.

“Chtěla jsem ho přemluvit, aby vám to požehnání dal, kdyby... se nestalo tohle. Ale sobec jako ty si žádné nezaslouží,” měřila si Varia zhnuseně.

Varius si povzdechl. “Kdo mu to udělal?”

Jabel se zachvěl a z tlamy se mu vyhrnula krev a pěna. Začínal se dusit.

“Víš co? Mám návrh. Já ho pohlídám a ty si Mikel najdeš sama.”

Merin na nic nečekala a vyběhla z Hnízda. Roztáhla křídla a těžce se dostala do vzduchu. Každá minuta teď byla drahá. Vyvala se do lesů, kde většinou lovili.

“MIKEL!”

Varius se k němu sklonil. “Ty teda vypadáš. Napadl jsi snad Valkase, nebo co? To je jedno. Abys věděl, nedělám to pro sebe, ale pro tebe.” Zašeptal mu do ucha: “Já s tebou chci o ni bojovat, tak si nemysli, že tě tu nechám umřít.”

Zapátral ve své mysli po svém daru a začal mu předávat svou životní sílu. A bral si jeho utrpení. Zachvěl se a padl vedle něj. *Sakra, ať je ta tvoje ledová rychlá, blázne.*

Dva nás dlouho naživu neudržím.

Svalil se vedle něj v agonii.

Do jeskyně dorazili dva draci. Sami byli potrhání a zmožení. Vrátili se jen dva.

XIV. Zibřino rozhodnutí

Ravier doběhl ke dvěma drakům. Jabel byl na tom velice špatně a i když se ho Varius propojením jejich životů snažil udržet naživu, brzy měl odejít.

“Sakra... Tohle už nedovolím. Ivory?!” otočil se na dračici, která taky zkolabovala. “AAA, já se z toho zblázním! Bohové, proč já?” Popadl Ivory a položil jim k těm dvěma. Pak vyletěl před jeskyni. Tam se porozhlédl. *Sem si jistý, že jsem je tu viděl.* Spatřil rostliny podobné kopřivám s modrými květy. Zaradoval se. Vyrval je i s zeminou a spěchal zpátky do Hnízda.

“Tak sněz to, ty jeden tupče,” vnutil ty květiny Variovi. Pak přešel k Jabelovi. “A co s tebou... Chjo.” Násilím mu otevřel tlamu. *Bud’ ho zabiju, nebo zachráním. Jiná možnost není.* Nacpal mu plnou tlamu tou květinou a nedovolil mu i reflexivně vyplivnout. Málem ho udusil, ale Jabel nakonec polkl. Účinek se dostavil hned. Pěna zmizela, drak dokázal dýchat sám.

Pak se ještě postaral o Ivory, která nakonec dělala nejvíce problémů. Reflexivně ho kousla do pracky. Ravier si povzdechl. Víc toho dělat nemohl. *Nevím, kde jste kdo, ale hodila by se trochu pomoc.*

Mikel, při všech předcích na hvězdách, kde jsi?

Nikdy neletěla tak rychle. Hrůza ji poháněla, aby ze zuboženého těla dostala i ty zbytky sil, které jí zůstávaly. Pročesávala pohledem okolí, ale neúspěšně. Zoufalství nad celou situací, do které je dostala, jí svíralo srdce až k nesnesení. Zařvala a vložila do toho veškeré emoce, jež cítila. Bez ohledu na to, kdo by ji mohl slyšet.

Dosedla na zem, protože už nemohla dál.

Mikel se připravila, skočila a minula. Zaslechla totiž volání, které se neslo lesem. “Co to u jedovatý houby je?” Vyrazila po zvuku. I ostatní draci, co lovili, se začali slétat k zdroji hluku.

Merin vzhlédla, když se u ní ostatní objevili. “On... On...” sklapla čelistmi

naprázdno, neschopná pokračovat. Před očima se jí znovu objevil Valkas a jeho smrtící touha chránit. "Pospěš," sklopila těžce hlavu a doufala, že Mikel pochopila. Všechno na ni v tu chvíli dolehlo s ještě hrozivější tíhou. Představa, že by ho ztratila, byla nesnesitelná.

Mikel pochopila. "Jabel... JABEL!"

Okolní draci, Jirea a Ellena, nechápali, o co se jedná. Nakonec i jim dvěma došlo, že se stalo něco zlého. Jirea odletěl směrem, kde měla být Zibra, a zbylé tři dračice vyrazily tou největší rychlostí, co to šlo, k Hnízdu.

Ravier si oddechoval. Jabel byl ve stabilizovaném stavu. Ivory také a Varius se zrovna protahoval.

"Přišel jsi akorát... Ale kde jsou ostatní?" vyptával se Varius velikána.

Ten, než stačil odpovědět, byl přerušen větrnou bouří, kterou dračice nesly na svých křídlech. Merin, Mikel a vzápětí i Ellena dorazily na místo. Merin při dopadu klopýtla a vysílením se nedokázala postavit.

Mikel přiběhla k bratrovi. "Ne... Já nevím, jestli to bude stačit," vřískla se zoufalstvím v hlase.

Ravier se usmál. "Není to tak zlé. Použil jsem byliny, které zastavily krvácení. Měl by být schopen přežít, když bude chtít."

Ravier byl také unavený. Jenže strach z toho, co ho ještě čeká, byl ohromný. Musel nahlásit Zibre, že pod jeho vedením zemřeli dva draci. Zklamal a byl ochotný přijmout jakýkoli trest.

Merin se pokusila postavit na nohy. Povedlo se jí to, ale až po několika roztřesených pokusech. Opatrně se vydala ke stěně Hnízda, co nejdál od ostatních draků. Napůl, aby nepřekážela, napůl, protože měla z Mikel strach. Věděla, že to byla její vina, že tam Jabel leží v tomhle stavu. Jak skvělá by byla příležitost teď všechno v hněvu říct! Vyklopit, co Merin skrývá, byť nepotvrzené, a pomstít se tak Merin, že tohle dopustila.

Klesla ke stěně a věděla, že se odtamtud už nehne. Nohy se jí spíš podlomily, než aby ten pohyb udělala vědomě. Zavřela oči a víceméně jen poslouchala ševlení okolního dění. Nebude to nic platné, ale když si chvíli odpočine, třeba bude schopná fungovat tak, jak Zibra žádá.

Mikel se snažila ze všech sil. Podařilo se jí to na poslední chvíli. Byliny, které Ravier použil, opravdu pomohly. Bez nich by byl Jabel už nějakou dobu mrtvý. Pak se

postavila k Ivory a začala léčit i tam. Nechápala, co se to děje. *Proč se všichni zraňují?* Podívala se na Merin. *Tohle mi budeš muset vysvětlit, mrcho. Beztak za to můžeš ty.*

Varius si stoupl k Merin.

“Jak jsem slíbil, nenechal jsem ho umřít. Děkovat mi nemusíš,” pronesl chladně. “Jednou mi to nějak vrátíš. I kdybys nechtěla.”

“Jsem si toho plně vědoma,” odpověděla Merin tiše, sotva slyšitelně. *Budu mít ale dost času vyprosít pro vás požehnání, než se na mě vrhne tvoje... družka?*

Kolem Variuse se prohnala žlutá šmouha. Narazila do Merin a přimáčkla ji ke zdi. Mikeliny temně rudé oči sledovaly krk nebohé Merin.

“Co jsi mu udělala, mrcho?”

Varius byl zaražený stejně jako zbylí členové letky. I Ivory, která se probudila a byl to teprve šok. Rozplakala se a breptala něco o tom, že další mrtví už ne.

Varius se vrhl na Mikel a odtáhl ji od ledové dračice, která se následně sesunula na zem. Merin se instinktivně pokusila chránit před dalším útokem, ale nepovedlo se jí to. Snaha vyšla na prázdno. Chvěla se a její led se třepotal jako plamen svíčky.

“Nech ji být. Ona za to nemůže,” podíval se Varius Mikel do očí.

“Ale... Ale ona je mrcha, co mu ublížila. Ona je...” Chtěla vykřiknout březí, ale když viděla její pohled, nemohla to říct. Byl to odevzdaný pohled zvířete, které čeká na poslední ránu. Mikel místo toho začala vzlykat.

Do místnosti vešla Zibra doprovázená Mefistem a Jireou. Mefisto ihned vyrazil zděšeně za Ivory. Objal ji a začal konejšit. Zibra se rozhlédla a málem sama omdlela.

“Chci vědět co se tu stalo. A začnu tebou.” Postavila se před Merin a výhružně začala.

“Pověz nám všechno!”

“On... On...” vykoktala Merin tiše a nedořekla. “Sama moc dobře víš. Řekla jsem pravdu.” Merin se začaly koulet slzy po tvářích. Přestože měla perfektní příležitost Valkase prozradit, říct, co udělal, nedokázala to. Pocit, že pro něj budou výčitky svědomí nejlepším trestem, se jí uhnízdil v mysli a v srdci.

“Udělal to Valkas?! Řekni to!” zařvala Zibra na Merin skoro nepřičetně. Potřebovala vědět pravdu. Jedině tak se bude moci rozhodnout. Věděla ji, ale nemohla si dovolit zakročit, aniž by to měla potvrzené

Merin se rozvzlykala a sotva viditelně přikývla. Srdce se jí rozpadlo na kousky, protože i když si zasloužil spravedlivý trest, bylo to jako zrada. Roztřásla se, protože

právě nejspíš potopila jediného draka, který je tu mohl chránit. Před Fernerem, před tím, co přijde, až odhalí její březost.

Proč...? Proč...? Proč to nedopadlo jinak? Proč...? opakovala si v duchu to jediné slovo stále dokola a náhle litovala vlastní existence, toho, že byla ve snůšce nejsilnější. Možná... Možná jí měl Mefistův žár raději zabít, protože pak by se nestalo tohle.

Zibra vzdychla. "A teď ty. Co se stalo?"

Otočila se na Raviera. Ten jen sklopil oči a hlásil: "Narazili jsme na nepřítel. Podářilo se nám uprchnout, ale ztratili jsme Nighta a Wolfie. Je mi to líto, velitelko. Nemohli jsme nic dělat. Byli to Reptoři. Opravdu tam jsou a loví draky. Přijmu jakýkoli trest, velitelko," poklonil se jí.

Zibra v hlavě řešila hned několik dilemat zároveň a Mefisto jí nepomohl. Naopak.

"Spravedlivý trest, Zibro. To by mělo přijít. Valkas napadl dračici." Mefisto se podíval na Merin a Jabela. Došlo mu, že ti dva spolu mají nějaký intimní vztah, ale dokud to neovlivňovalo chod Hnízda, nevadilo mu to. Teď by si na to rád posvítíl.

"Také se musí vydat trestná bojová výprava do Reptořího hnízdiště."

Zibra na jeho volání reagovala přikývnutím. Dostala na starost rozhodnutí, které mohlo rozhodnout o osudu hnízda. Rozhodla se.

"Mefisto, sežeň draky, kteří umí bojovat a vražte se podívat po Wolfie a Nightovi. Jsou také draci letky a je možné, že někde ještě bojují. Raviery, za nic jsi nemohl. Byli jste nepřipravení a lituji toho. Jenže výčitky nic nespraví. Povedeš je zpátky a ukážeš jim to tam."

Otočila se na Varia: "Ty tu se mnou zůstaneš. Jireo," otočila se na svého druha. "Sežeň Mornata. Také zde zůstane. A Mikel také. Pojdte, půjdeme za Valkasem. Musíme to vyřešit hned, dokud je železo horké."

Všichni přikývli a zařídili se podle toho. Mefisto se ještě přiběhl k Zibre.

"Máš to tam na starost, Mefisto. Jsi jediný, kdo je může vést do bitvy." Zibra vzdychla. "Neriskujte. Jestli je nenajdete, rychle klidte se odtamtud. Neměla jsem jim to dovolit. Ale myslela jsem, že čím dřív si projdou tímhle, tím to bude lepší. Zklamala jsem jako velitelka."

"Ty ne, Zibro. Já je tam chtěl poslat a přesvědčil tě. Padá to na mou hlavou. Pamatuj si to. A Valkas... Víš, co bych udělal já... Ale mezi námi je rozdíl. Věřím, že uděláš jen to, co Hnízdu prospěje." Pokývl jí a vydal se sehnat záchranný tým.

Zibra se postavila nad Merin. "Chceš jít také?" Zeptala se opatrně a láskyplně. Nechtěla jí ublížit, ale musela se zeptat.

Merin se pokusila postavit. *Ještě něco ve mně musí zůstat. Ještě špetka síly,*

kterou bych mohla použít. To, co cítím, není vyčerpání. Je to jen... Je to jen... Podívala se směrem k Jabelovi v bezvědomí. Zatímco sledovala jeho zdvíhající se hrudník, postavila se na všechny čtyři a pomalu se vydala za Zibrou.

Valkas je už čekal. Cestou je dohnal Jirea s Mornatem. Mornat se zdál zmatený, ale nenamítal. Vešli do jeho ledového království, stanuli mu tváří v tvář. Merin zůstala pozadu. Jirea se k ní posadil a povzbudivě na ni mrkl.

“Teď se dívej, ledová, ať vidíš, co to znamená být vůdce.”

“Vysvětlíš to, Valkasi? To, proč jsi zaútočil na člena mé letky? Pověz, ledový obře.”

Valkas mlčel.

“Nechceš nic říct? Ani když tě slušně žádám? To jsi opravdu takový blázen, nebo ho ze sebe jen děláš.”

“Už bylo rozhodnuto,” pronesl. “Ve chvíli, kdy ti dva opustili tuto jeskyni.”

Zibra mlčela. Potom spustila: “Máš úplnou pravdu. Ale chci vědět víc. Proč, Valkasi? I když tuším odpověď, musíš ji říct sám.”

“Chtěl jsem ji ochránit.”

“Tím, že ji zabiješ?”

“Ano.”

“Lituješ teď svého činu? Lituješ, že jsi to udělal? Nebo lituješ, že se ti to nepodařilo?”

Merin se přitiskla k ledové podlaze ve snaze z ní načerpat energii. Šlo to však příliš pomalu. Těžce oddechovala. Pozorovala Valkase, jak se tyčil na okraji svého jezírka, stále ještě probořeného, a nevěděla, co cítit. V hrudi jako by měla místo srdce díru. Snažila se v jeho očích najít lítost. Tu pravou lítost, která by jí dokázala, že ona sama nebude litovat, pokud se za něj postaví.

Valkas se zadíval na Merin. *Já toho lituji. Holka jedna nešťastná. Nechci ti ublížit. Jenže co mám dělat, když neposloucháš. Musím při tobě stát. Ale na to je pozdě. Promiň.*

“Chtěl jsem je zabít, Zibro. Nic víc nepotřebuješ vědět. Lítost nic nezmění. Takový je zákon. Jako člen letky..”

“Ty nejsi člen této letky, Valkasi. Stařešina tě nevybral pod má křídla... A proto o tvém osudu rozhodnu já. Zibra, dcera nikoho. Proto važ svá slova vážně a pověz. Lituješ toho?”

Valkas byl z jejích slov zmatený, ale přikývl. “Lituji toho. Udělal jsem chybu,

kteřou nikdy nenapravím. Rozhodni o mně, jak chceš, Zibro, dcero nikoho.”

Merin zavřela oči. “Výčitky svědomí. To by měl být ten nejlepší trest. Ponech mu právo zůstat tady, protože trestat se bude sám i bez tvého přičinění,” pronesla jasněji, než doufala. Tiskla se k ledu jako ke své jediné záchraně. Možná, když se pokusí po jeho vzoru přetvořit si svou vlastní jeskyni, pak... Hořce se ušklíbla. Jak dlouho bude trvat, než zaplatí za tahle slova?

Zibra se přísně podívala na Jireu, který jen přikývl. “Neplet’ se jim do toho, Merin... To je rozhodnutí vůdce.”

Merin se místo odpovědi zvedla a otočila se k Valkasovi zády. Pár úderů srdce tak setřvala, než odešla z jeskyně. Nedokázala vyslechnout rozhodnutí. Ano, bylo to rozhodnutí vůdce, ale... Stále podvědomě věřila, že se všechno spraví a ona u Valkase najde to, co potřebuje. *Huso! Moc dobře víš, že to tak nikdy nebude. Že se za tebe nikdy nepostaví tak, jak je nutné.*

Ploužila se chodbami, než se dostala zpátky k Jabelovi. Najednou už nezáleželo na tom, jestli a kde se zotaví. Klesla ke svému druhovi, propletla jejich ocasy a upadla do čehosi, co se nejvíc podobalo bezvědomí.

Zibra rozkázala. “Mornate, Varie, už vás zde nepotřebuji. Potřebuju s ním mluvit sama. Jireo, postarej se, aby nás nikdo nerušil.”

Dva bojechtiví draci, kteří se těšili, jak Valkase popraví, stáhli mrzutě ocasy a odešli. Jirea se také vzdálil.

“Valkasi, Merin je nejspíše březí.”

Valkas se na ni málem vrhnul, ale její pohled v očích ho varoval, že nebude litovat, když to udělá. Zibra by ho zabila. Byl větší než ona a stejně z ní měl strach.

“A mám pro tebe nabídku. Ty my tu odpřísáhneš, že tu snůšku ochráníš, dokud neřeknu jinak, a já nechám vše být. Pokud ne, nechám ty dva, aby sem napochodovali a z téhle jeskyně udělali malé peklo. I s tebou samozřejmě jako hlavním bodem programu.”

“Žádej cokoli, ale tohle ne... Prosím,” žadonil zoufale.

“To je mé rozhodnutí, Valkasi. Postaráš se o potomky svého nepřítele. Plamene. Nic víc, nic míň. Chápeš to? To je ten největší trest, který si zasloužíš. Nechci tě zabít. Můžeš se nám hodit a navíc lituješ. Máš naději, že dokážeš, za co stojíš. Přísaha!”

Autorita a její přirozená aura zaplnily jeskyni.

Valkas rezignoval. “Přísahám na svá křídla, Zibro, že je ochráním.” Podíval se ji a do očí a dodal: “Spolu s jejich matkou. Tak přísahám.”

Zibra se oblízla. “To bychom měli. Teď jen musím zjistit, jestli je opravdu březí, i

když to je jisté. Vsadím na to klidně křídla,” usmála se a vyrazila.

Cestou se k ní přidal Jirea. “Přivedu ti ji, dobře?” řekl.

“Dneska ne, miláčku. Odletěla už trestná výprava?” Jirea přikývl.

“Dobře. Postarej se o to, aby ostatní draci moc nepídili, co se stalo Jabelovi. Byl to prostě regulérní souboj, který se nepovedl. Nechci, aby na ty dva teď ostatní tlačili. Zvláště, když je to ještě horké. Ted musíme jen počkat, co bude dál. Snad Wolfie a Night žijí. Neřeknu to nahlas, ale klidně bych se vsadila, že to tak je.”

“A proč se nevsadit?” pronesl Neferien, který se za nimi náhle objevil. Zibra i Jirea se polekaně otočili. Necháпали, jak se za ně přikradl tak tiše.

“Nevím... Nechci se sázet,” pronesla podezřívavě Zibra.

“Já taky ne,” zazubil se Neferien. “Protože kdybychom si oba vsadili na stejný výsledek, byla by to nuda.” Zasmál se, proběhl okolo nich a zamířil někam ven.

Zibra se s Jireou na sebe podívali a začali se smát. *Máš pravdu. Vsadit si na stejný výsledek není sranda.*